

„Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit,
căci ce va semăna omul, aceea va și secera” (Galateni 6, 7)



DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație săptămânală creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitul Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

- 12 octombrie -

EVANGHELIA SEMĂNĂTORULUI

„Iesit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă. Și ucenicii Lui îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, dar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă. (Luca 8, 5-15)

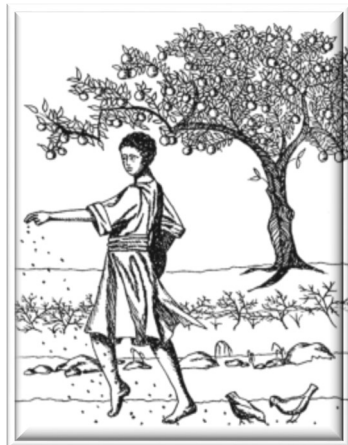
CUPRINS

1. Patru tipologii umane.
3. Ne pasă de ce semănăm zilnic prin cuvintele și faptele noastre?
4. Cât de pierzătoare pentru suflet este cârtirea.
5. Sfânta Cuv. Parascheva, puterea evlaviei jertfelnice.
6. Minuni ale Sf. Cuv. Parascheva.
7. Culegi ceea ce semeni.
8. Păcate mari sau păcate mici?

În această pildă Mântuitorul creează patru tipologii umane:
Mai întâi, tipologia omului nepăsător. Un autor mistic, un filozof, Kierkegaard, numea acest tip de oameni omul-fluture, degustătorul, adică acela care merge din floare în floare, caută bucuria acestei vieți și sfârșește cu aripile frân-te și căzute în țărână. Aceștia sunt oamenii care nu primesc cuvântul lui Dum-

nezeu, ci se lasă târâți în toate curentele ideologice, gnostice sau filozofice, în toate părțile. Ei n-au niciun fel de stabilitate. Peste ei calcă toate învățăturile greșite ale lumii acesteia. Sunt ca un zid pe care se scriu toate ideile false ale veacului nostru sau ale veacurilor anterioare. Să ne cercetăm cine dintre noi se aseamănă pământului în care cade sămânța lui Dumnezeu fără să rodească? Gândiți-vă!

A doua categorie sunt oamenii care aud cuvântul lui Dumnezeu, îl primesc cu bucurie, însă este de ajuns să vină o zguduire peste dânșii și se pierd. Este de ajuns să-i lovească o nenorocire sau să înceapă o persecuție, așa cum s-a întâmplat sau se mai întâmplă în lume și mai ales în America, unde persecuția e subtilă și foarte perfidă. Este poate o prigoana mai primejdioasă din mai multe puncte de vedere decât cea comunistă, pentru că acolo știam cine e bun și cine e rău. Era alb și negru. Aici nu mai știm unde e bine și unde este rău. Toate sunt gri. Și în Europa la fel, în Europa Unită. Deci noi suntem aceștia care auzim cuvântul lui Dumnezeu, îl primim, ne bucurăm și vine o persecuție sau căldura soarelui, așa cum se spune în parabolă. Soarele cald dă căldură și usucă pământul și sămânța moare în sufletul nostru.



Am fost mișcat când am văzut cum în biserică oamenii strigau cu glas mare „Doamne, miluiește-mă!” când citeam rugăciunile de iertare. M-am tulburat mult văzând această credință, pe care n-o găsești în Occident. Aceste manifestări spontane ale sufletului care strigă către Dumnezeu, aici nu se fac. Însă m-am tulburat mai mult după aceea, când am văzut că mulți din oamenii aceștia au o dublă personalitate: la biserică sunt credincioși, aprind lumânări, vin, poate stau toată slujba, poate nu stau toată slujba, dar când ies afară devin ca niște fiare. Se ceartă frate cu frate pentru o bucată de pământ, se înșeală cum pot, în toate chipurile. Este un fel de dedublare a personalității. Această dedublare era în comunism altfel decât acum. Atunci fiecare asculta Europa liberă, mergea la biserică, dar în public striga eu nu cred și lăuda pe Ceaușescu sau pe Gheorghiu-Dej. Această minciună s-a perpetuat multă vreme. Acum o nouă formă se perpetuează în țara noastră, mai periculoasă decât aceea, pentru că acum nu ne mai amenință religios niciun pericol. Acum, sub presiunea vremurilor, sau sub influența teoriilor, sau pur și simplu pentru așa e convenabil, unii se leapădă și nu aduc nicio roadă. Gândiți-vă care dintre noi suntem în această categorie.

A treia categorie de oameni sunt cei pătimiși. Au păcate multe, tot felul de patimi omenești: desfrânare, beție, lăcomie, zgârcenie, toate patimile acelea care fac din inima noastră un teren plin de buruieni, de spini și de măracini. Și chiar dacă ne izbește cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne întoarcem cu dragoste spre El, mai tari sunt patimile noastre, pe care le purtăm de cine știe când. Pentru că pocăința noastră nu este adevărată! Este numai un moment de deschidere către Dumnezeu pe care nu-l adâncim în inima noastră, nu facem din el un izvor tămăduitor pentru suflet, ci ne-am deschis o clipă, iar apoi ne-am închis.

Patimile noastre au izbucnit în noi mai puternice decât chemarea și virtuțile pe care Dumnezeu le seamănă în inima noastră. Și nu aducem roade, iar dacă nu sunt roade, suntem sortiți pedepsei veșnice. Cine dintre noi se recunoaște aici?

Cei din a patra categorie sunt oamenii care aud cuvântul, se străduiesc, slujesc cu bucurie lui Dumnezeu, caută sa-și fertilizeze solul acesta spiritual, să înțeleagă mai adânc cuvântul lui Dumnezeu, să vină la biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă bine în jurul lor, să fie o lumină pentru toți ceilalți. Unii pot mai puțin, alții mai mult. Dumnezeu a dat fiecăruia un talant: unuia i-a dat unul singur, altuia i-a dat trei talanți, altuia i-a dat cinci talanți. Fiecare a primit ceva și fiecare dintre noi trebuie să aducă lui Dumnezeu un dar egal cu darul pe care l-a primit. Cel ce aduce roadă sută la sută, acela este cu adevărat cel care a auzit cuvântul lui Dumnezeu și a rodit.

Și a mai zis Dumnezeu din nou: „**Cine are urechi de auzit, să audă!**” (Matei 13, 9). Uitați-vă în jurul vostru și în voi înșivă și vedeți sincer unde vă aflați. Dacă aveți intenție bună și nu încercați să vă amăgiți pe voi înșivă sau pe alții, v-ați plasat exact unde sunteți. Atunci, cu adevărat, când a zis Mântuitorul „**cine are urechi de auzit să audă**”, voi sunteți aceia care ați înțeles. Iar această recunoaștere a voastră în tipologiile pe care Mântuitorul le-a creat, plasarea fiecăruia în tipologia voastră, mă convinge că de acum încolo veți începe să-i sluiți lui Dumnezeu ca să aduceți roadă. Cât de mică, dar să aduceți”.

(Părintele Gheorghe Calciu, „**Cuvinte vii**” - Editura Bonifaciu, 2009)

NE PASĂ DE CE SEMĂNĂM ZILNIC PRIN CUVINTELE ȘI FAPTELE NOASTRE?

Semănătorul din Evanghelie seamăna o sămânță bună, vie, nemuritoare, iar roada pe care o aducea pe pământ era una binecuvântată, care să dăinuiască veșnic.

Fiecare om seamănă ceva. Cuvintele pe care le rostește, faptele pe care le face sunt semințe răspândite zilnic, care nu se pierd fără urme. Ele ajung să încolțească, să crească și să se coacă până la seceriș, când recolta va fi culeasă și trecută în hambarul ceresc, iar iarba cea rea și neghina aruncate în foc. Dar oamenilor nu le prea pasă de aceasta; seamănă răul cu pumnul, fără să se gândească la recoltă, sau închipuindu-și că din ceea ce au semănat va crește și va rodi în cele din urma binele. Dar ochiul lui Dumnezeu vede tot, iar cuvântul Său ne avertizează: „**Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în propriul său trup, din trup va secera stricăciune, dar cel ce seamănă în Duhul, din Duhul va secera viața veșnică**” (Galateni 6, 7-8). „**Pentru că ei au semănat vânt, vor culege furtună**” (Osea 8, 7). Vei isca și tu o furtună dacă vei semăna semințele păcatului.

„**Întru aceasta S-a preamărit Tatăl Meu ca voi să aduceți roadă multă.**” (Ioan 15, 8) Se poate da slavă lui Dumnezeu nu doar printr-o moarte martirică sau printr-o lucrare misionară, ci „preamărindu-L” pe Tatăl ceresc prin belșug de roade duhovnicești. Pentru noi nu poate exista scop mai înalt decât acesta. Ce roade se așteaptă de la noi: **lar roada Duhului este iubire, bucurie, pace, îndelunga-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare, curăție**”.



(Gal. 5, 22) Câtă bogăție duhovnicească! Am, oare, măcar una dintre aceste calități?

Cu cât mai înflăcărată ne va fi credința, cu cât mai fierbinte iubirea, cu cât mai bogate bucuria și pacea, cu cât ne vom arata mai răbdători în încercări și necazuri, mai buni și mai calzi față de semenii, mai capabili de sacrificiu în viață, cu atât vom preamări mai mult numele Tatălui nostru ceresc. Aduce roade plăcute lui Dumnezeu numai acea planta pe care a sădit-o El și care rămâne în El. **“Eu sunt vița; voi mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic”** (Ioan 15, 5). **„Că noi în El viețuim și ne mișcăm și suntem”** (Faptele Ap. 17, 28). Iată condiția obligatorie pentru a da roade.

“Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu – 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului”, Ed. Sophia, 2008

CÂT DE PIERZĂTOARE PENTRU SUFLET ESTE CÂRTIREA

Avem un vrăjmaș cumplit, care caută să strice tot ce e bine și să facă rău. Acesta este diavolul. El l-a mințit pe Adam în Rai că va ajunge Dumnezeu dacă va gusta din roadele cele oprite ale pomului cunoștinței binelui și răului. Adam a gustat, a cunoscut răul, a pierdut binele și nu s-a făcut Dumnezeu, ci a căzut mai jos decât dobitoacele, în unele privințe.

Astfel, diavolul i-a insuflat neascultare față de Dumnezeu, Care îi dăduse poruncă să nu mănânce din acest pom, și astfel l-a dus la pierzanie. Iar acum, când Dumnezeu ne trimite iarăși suferințele spre binele nostru, diavolul caută să strice și acest bine, încât nici din ele să nu avem folos, ci numai vătămare sufletului nostru.



Și cum caută să facă el aceasta? Viclene și subțiri sunt mrejele celui viclean. Când Dumnezeu ne trimite suferințe spre înțelepțirea noastră, ca să ne atragă către Sine și să ne despartă de cel viclean, diavolul ne învață să cântim împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta, în mijlocul suferințelor, ne ține în puterea sa. Astfel, el își atinge un îndoit țel întunecat: vom rămâne și aici în suferințe, căci nu avem putere să le îndepărtăm, vom fi și în veacul ce va să vină în chinurile iadului, căci am cântit – și, prin cântire, am pierdut roadele suferințelor.

Cântirea este ca bruma de toamnă care, când cade, distruge toată truda grădinarilor. Puțini înțeleg cât de pierzătoare pentru suflet este cântirea. Aproape toți o socotesc un păcat mic. De fapt, se poate să aibă înfățișarea unui păcat mic, dar are multe urmări triste.

Adeseori, cântirea poate ajunge, din înrăurirea diavolului, la nemulțumire și chiar la hulă împotriva lui Dumnezeu. Nu ați văzut, oare, oameni nefericiți, aflați în suferință, căzuți la pat, care mult timp, cu îndelungă-răbdare și-au purtat crucea, dar din insuflarea diavolului, dintr-o dată, încep să cârtească, să fie nemulțumiți, și chiar să-l hulească pe Dumnezeu? Sărmanii, prin aceasta nu-și ușurează soarta, ci dimpotrivă, și-o fac mai rea, căci suferă și aici, și în veacul ce va să vină se vor chinui din pricina hulelor împotriva Ziditorului, dacă nu se pocăiesc de acest păcat mare a lor. Diavolul i-a prins în mrejele sale și-i ține strâns, dacă nu se vor desprinde cu putere din ghearele lui.

(Arhim. Serafim Alexiev, **„Viața duhovnicească a creștinului ortodox”**, Ed. Predania, 2006.)

SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA – PUTEREA EVLAVIEI JERTFELNICE

Vna dintre cele mai iubite sfinte mijlocitoare pentru noi, Sfânta Cuvioasă Parascheva (prăznuită pe 14 octombrie) s-a născut într-un sat al Traciei, numit Epivata, pe la începutul secolului al XI-lea. Despre părinții Cuvioasei Parascheva știm doar că aceștia, oameni înstăriți și buni creștini, au mai avut un fiu, viitorul Sfânt Eftimie Izvorătorul de mir, episcopul Maditelor. Când avea 10 ani mergând cu mama sa la biserică a auzit cuvintele: *„Oricine voiește să vină după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”* (Marcu 8, 34). Aceste cuvinte au aprins în inima ei focul iubirii de Dumnezeu, determinând-o să dăruiască hainele sale săracilor și să urmeze Mântuitorului.



După o vreme, tânăra Parascheva a intrat într-o mănăstire din Heraclea, unde rămâne 5 ani, apoi merge în pustiu lordanului. Într-o noapte, pe când priveghea ca de obicei în rugăciune și asceză, a văzut un înger care i-a zis: *„Lasă pustiu și întoarce-te în patria ta, unde vei da trupul tău pământului, iar sufletul tău se va duce în cer alături de Mirele tău pe care l-ai iubit mai mult decât pe părinți, pe rude și toate bunurile din lume”*. La vârsta de 25 de ani, Cuvioasa Parascheva părăsește pustia și se îndreaptă spre casă. La doar 27 de ani, tânăra Parascheva a primit de la Hristos cununa cuvioșiei, a râvnii duhovnicești, a credinței și evlaviei sale. Trupul ei, înmormântat aproape de mare, a fost uitat de către localnici, dar nu și de Dumnezeu.

Tradiția consemnează că pe țărmul Kallicratiei a ajuns trupul în putrefacție al unui marinar, fiind apoi înmormântat lângă trupul cuvioasei. Unui om evlavios din sat, pe nume Gheorghe, i s-a arătat în vis Sfânta Parascheva ca o împărăteasă, înconjurată de cete de ostași luminați. Aceeași vedenie a avut-o, în aceeași seară, evlavioasa Eftimia. Dimineața, au alergat cu toții la mormânt și, găsind trupul înmiresmat al Cuvioasei, l-au mutat în biserică Kallicrateia. După ce au fost prin mai multe țări din Balcani, sfintele sale moaște au fost aduse la Iași, prin râvna domnitorului Vasile Lupu, ajungând aici în 13 iunie 1641 și au fost așezate în biserică Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași de unde, după incendiul din 1888, au fost mutate în Catedrala mitropolitană.

Multe dintre minunile pe care Sfânta Cuvioasă Parascheva le-a săvârșit au fost consemnate în Patericul românesc, dar încă foarte multe sunt păstrate cu smerenie în conștiințele celor care venind cu nădejde la racla Sfintei nu au plecat nemiluiți, indiferent de suferință.

Troparul

„Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip,
că luând Crucea, ai urmat lui Hristos
și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător,
ci să poarte grijă de suflet, de lucru cel nemuritor.
Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură,
Prea Cuvioasă Maică Parascheva, duhul tău.”

MINUNI ALE SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA

Ajutor și bucurie în familie

o familie din Iași nu avea înțelegere în casă. Într-o seară, femeia disperată a părăsit căminul. Zadarnic au căutat-o soțul și fiica. Și după ce fetița s-a culcat, tatăl ei a alergat la Sfânta Parascheva și s-a rugat cu lacrimi să-i întoarcă soția cu bine în familie. Întorcându-se acasă, după o oră a bătut cineva în ușă. Era soția. Avea chipul palid și îngândurat. „Unde ai fost femeie? Ce ți s-a întâmplat?“, a întrebat-o soțul. „Diavolul mi-a dat în gând să mă sinucid. De aceea, m-am așezat pe linia trenului aproape de gara Nicolina. Dar, la ora opt seara, pe când venea un tren cu viteză, fiica noastră, îmbrăcată în alb, a venit la mine, m-a apucat repede și m-a aruncat afară de pe linie. Așa am scăpat de moarte și de osânda iadului“, a povestit ea. „Femeie, în seara aceasta, la ora opt, fiica noastră era culcată, iar eu mă rugam pentru tine. Acea care te -a salvat nu era fiica noastră, ci însăși Sfânta Parascheva! Să-i mulțumim ei, căci ea te-a scăpat de această cumplită și dublă moarte, trupească și sufletească!“

o farmacistă foarte cuminte, având 32 de ani, tot voia să se căsătorească. A dat pomelnic la Sfânta Parascheva și imediat a făcut cunoștință cu un doctor văduv. Acela a început s-o curteze, dar nu spunea ceva serios. Apoi a lasat-o și s-a dus la altele. Ea, disperată, tot venea și se plângea Sfintei... Preotul de la raclă a sfătuit-o: „Să continuăm cu rugăciuni la Cuvioasa Parascheva“. Și într-o duminică, pe neașteptate, a venit doctorul la familia fetei și a cerut-o în căsătorie. Peste zece zile au făcut nunta.

Ocrotitoarea studenților

o fată voia să dea la medicină. A venit la Mitropolie foarte necăjită că toată vara nu s-a pregătit așa cum trebuie și îi e frică că nu va putea intra, căci din ce a învățat nu poate ține minte decât structura splinei. A fost sfătuită de preoții de aici să se ducă la racla Sfintei Parascheva, să se roage cum știe, iar ea o va ajuta. Tânăra, stând în genunchi în fața sfintei racle, s-a rugat: „Sfântă Parascheva, nu sunt pregătită, știu bine numai splina“. La examen au intrat trei candidați. Li s-a întins cutia cu bilețele, au tras primii doi bilețelele și la urmă a tras și ea, cu strângere de inimă, și mare i-a fost mirarea când a văzut pe bilețel: „Splina“. A știut perfect și a luat zece. A doua zi a venit să-i mulțumească Cuvioasei Parascheva. De la ușă a început să plângă și să strige: „Cuvioasă, tu ai luat zece, tu ai știut, tu ești studentă..., nu eu...“.

o tânără povestește cum, obosită de școală și foarte deprimată, a ajuns să-și spună că nu mai are rost să trăiască. „În seara aceea am adormit plângând, cu gândul ca a doua zi să le părăsesc pe toate, să-mi pun capăt zilelor. Noaptea am avut un vis în care am descoperit-o pe Sfânta Parascheva... Mă aflam într-o încăpere micuță, precum chilia unei maici. Acolo se aflau un pat din lemn fără saltea și o icoană. Am intrat și am sărutat icoana, care a zâmbit. Era o tânără în negru, acoperită, nu știu dacă de o năframă sau de părul ei. M-a întrebat dacă vreau să devin maică. I-am răspuns că nu și că vreau să mă sinucid. Atunci mi-a zis să merg la o mănăstire, departe, și să stau trei zile. La sfârșit, am sărutat-o din nou. De atunci viața mea s-a schimbat. Am mers la duhovnic, care m-a trimis la o biserică cu hramul Sfintei Parascheva. Părintele de acolo mă aștepta și mi-a zis: „Vino să-ți dau cărți, pentru a afla!“. Așa am trecut de starea în care eram. De atunci, toate îmi merg bine“.

CULEGI CEEA CE SEMENI

Într-o zi, unui tânăr sărac care vindea diferite mărfuri din poartă în poartă pentru a-și plăti studiile la universitate, i se făcu foame... dar în buzunar găsi doar o monedă de 10 cenți. Decise să ceară ceva de mâncare la următoarea casă. Dar nervii lui l-au trădat când îi deschise ușa o femeie frumoasă. În loc să ceară ceva de mâncare, ceru un pahar cu apă. Femeia se gândi că tânărul părea înfometat, așa că îi aduse un pahar mare cu lapte. El îl bău încet și după aceea întrebă:

- Cât vă datorez?
 - Nu-mi datorezi nimic, răspunse ea... mama mea ne-a învățat că trebuie să fim mereu buni cu cei care au nevoie de noi...

- Vă mulțumesc din suflet..., răspunse el
 Când Howard Kelly plecă de la casa aceea, încrederea în Dumnezeu și în oameni deveni mai puternică. Fusesse pe punctul de a abandona studiile din cauza sărăciei.

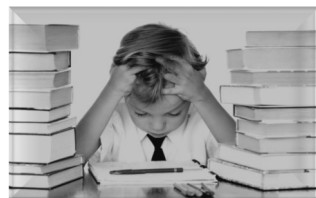
După câțiva ani, femeia se îmbolnăvi grav, medicii din satul ei au trimis-o în oras. Îl căutară pe Dr. Howard Kelly pentru o consultație. Când el auzi numele satului din care provenea pacienta, se însenină. Imediat Dr. Kelly urcă din holul spitalului în camera ei și intră să o vadă. O recunoscuse imediat, era ea... Se întoarse în sala de vizite determinat să facă tot posibilul să-i salveze viața. Din ziua aceea urmări cazul femeii cu cea mai mare atenție. Ea a fost operată pe cord deschis și se recupera foarte încet... După o lungă luptă, ea învinse boala...! Era în sfârșit sănătoasă...! Dat fiind că pacienta era în afara oricărui pericol, Dr. Kelly ceru biroului administrativ să-i trimită factura cu totalul cheltuielilor, ca s-o aprobe. O recontrolă și o semnă. Mai mult, scrise ceva pe marginea facturii și o trimise în camera pacientei. Factura a ajuns, dar ei îi era teamă să o deschidă, pentru că știa că ar fi lucrat pentru tot restul zilelor sale ca să plătească costul unei intervenții atât de complicate... În sfârșit o deschise și ceva îi atrase imediat atenția: pe marginile facturii citi aceste cuvinte: „*Plătită integral acum mulți ani, cu un pahar de lapte...*” Ochii ei se umplură de lacrimi de bucurie și fericită îi mulțumi doctorului pentru că-i salvase viața...

Să nu te îndoiești că vei culege ceea ce semeni...

Există o mână invizibilă, mâna Lui Dumnezeu... care ne croiește viața în funcție de inima fiecăruia... care redă fiecăruia ceea ce a dat, mai devreme sau mai târziu...

Dragi copii, vă propun să rezolvați o problemă de logică, urmând ca răspunsul să îl aflați în numărul viitor al revistei noastre:

Doi tați au doi fii sau, altfel spus, fiecare tată are un fiu. Primul tată i-a dăruit fiului său 200 lei. Al doilea tată i-a dat și el fiului său 50 lei. Întrebarea este simplă: câți bani au acum cei doi fii împreună? Iar răspunsul corect pentru situația de față este: 200 lei. Care este explicația?



PĂCATE MARI SAU PĂCATE MICI?

Fuzim câteodată zicându-se: „Nu reușesc să mă smulg din legătura păcatelor!” Dacă aș fi săvârșit un păcat mare, poate aș fi fost zguduit; pe când așa, toată mulțimea păcatelor mele nu apasă asupra mea mai mult decât un strat subțire de praf.” Ne obișnuim cu ele, așa cum ne obișnuim să viețuim în dezordinea apartamentului nostru... Nu ne dăm seama că uneori e mai greu să ne slobozim de un oarecare număr de păcate mărunte decât de un păcat mare. Pentru că acest păcat mare poate să ne zguduie într-atât încât, în ciuda incapacității noastre de a rămâne treji, el să ne trezească. Cât despre păcatele de zi cu zi...

În viața unui nebun pentru Hristos, Alexie, din gubernia Voronej din Rusia, se povestește cum acesta a primit vizita a două femei. Prima avea conștiința tulburată de un păcat groaznic pe care îl săvârșise, cealaltă nu făcea decât să se văicărească: „Sunt o păcătoasă ca toată lumea. Știi, părinte, e cu neputință să trăiești fără a păcătui!” El le-a arătat concret semnificația afirmațiilor lor, trimițându-le pe câmp. Celei ce săvârșise acel singur păcat care o copleșea, îi porunci să meargă să caute piatra cea mai mare pe care o putea ridica și să i-o aducă. Celei de-a doua îi porunci să adune în șorțul său atâtea pietricele câte putea să strângă. Atunci când s-au întors, el le-a cerut să ducă pietrele înapoi și să le așeze exact în locul din care le luaseră. Prima a mers de-a dreptul la locul de unde luase piatra, a cărei urmă era încă vizibilă pe sol, a pus-o la locul ei și s-a întors. Cealaltă a rătăcit îndelung, fără a-și putea aminti unde găsisse toate acele pietricele pe care le adunase. Sfântul le-a arătat că nu trebuie să tratăm cu dispreț ceea ce pare nesemnificativ.

Ar trebui să cugetăm la toate acestea. Pe de-o parte pentru că, într-adevăr, dacă nu dăm atenție micilor păcate, ne va fi imposibil să ne dezbrăăm de ele. Pe de altă parte fiindcă odată înrădăcinat obiceiul de a nesocoti micile greșeli, negrija devine o a doua natură și vom păcătui din ce în ce mai mult, ajungând astfel treptat să desfigurăm, să ruinăm, să distrugem și să profanăm chipul lui Dumnezeu din noi.

Extras din „Taina iertării, taina tămăduirii”, Mitropolit Antonie de Suroj, Editura: Reîntregirea 2010



Programul liturgic al săptămânii 13-19 octombrie 2014

Luni	07:30 17:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernie și Utrenie cu litie
Marti	07:30	- Sfânta Liturghie - † Sfânta Cuvioasă Paraschiva
Miercuri	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Joi	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Vineri	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeei
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie